

Цикълът „Хайдушки песни“ обаче не е такава пресечна точка. Поетът сам признава неговата емоционална неавтентичност – песните са създадени, „за да направя удоволствие на Гоце Делчев, а не защото това щеше да направи на самия мен удоволствие“; те „нямаха нищо общо с революционната действителност“⁸. Оказва се, че тези четири песни – единствените, докосващи се, според самия Яворов, пряко до „македонския сюжет“ – драстично не се вписват в оня митосъздаващ автобиографизъм, който според М. Неделчев е определящ за Яворовата поезия до 1910 г.⁹ – автобиографизъм, на който критикът основателно приписва главна заслуга за конструирането на персоналния мит „Яворов“. Цикълът има нулева емоционално-изповедна и биографична стойност; той е една езиково-дискурсивна симулация – една изиящна „словесна бродерия“, както ще го определи Далчев: „Хайдушки песни“ са твърде „литературни“ в сравнение с Ботевото „На прощаване“ например, „издържано също в стил на народната песен, но все пак толкова лично, толкова свое“¹⁰.

Именно това жанрово-дискурсивно различие – *отместването на изповедно-автобиографичното в посока към собствено езиковото и поглъщането му от него* – ще се окаже с твърде важни, решаващи последствия.

Чрез иманентните си дискурсивни характеристики лириката е съвършеният (авто)митогенен жанр. Нейният пряк конфесионализъм предполага максимално сближаване и дори пълно покритие между лирически Аз и реален психобиографичен автор; между *глас* и *тяло*, между *поезия* и *живот*. Съвършен пример за такова покритие е именно Ботевата поезия – нейният мощен, категорично проявен романтически Аз, това е самият поет; рефлексията е пряка, тук няма сложна литературна апаратура, няма игра, няма фикция. Между лирическият субект в „Моята молитва“ („Подкрепи и мен ръката...“) и фигурата на поета войвода, който ще си „найде“ гроба на Околчица, няма никакво разминаване.

Това твърдение отива отвъд лирическото в прекия смисъл на понятието, характеризира *поетическото* изобщо, дори в една *лироепическа* обективация, която е с особена роля в Ботевата поезия, в творби с определящ епически елемент, като „На прощаване“ или „Хаджи Димитър“. Нещо повече, тъкмо в „Хаджи Димитър“, въпреки наличието на категорична обективираност, антиципацията на сюблимния литературно-биографичен мит „Ботев“ е най-пълно осъществена. Възпявайки героя

⁸ Арнаудов, М. Цит. съч., с. 109.

⁹ Неделчев, М. Етюди за Яворов. – В: Неделчев, М. Социални стилове, критически сюжети, с. 96.

¹⁰ Далчев, Ат. Фрагменти. – Далчев, Ат. Съчинения в два тома. Т. 2. С., 1984, с. 25.